

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 792/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Александар Савић и Драган Милетић, адвокати из ..., против тужене ОШ „Петар Тасић“ из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2874/2019 од 17.10.2019. године у седници већа одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2874/2019 од 17.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2874/2019 од 17.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 977/17 од 02.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016 и 2017. годину и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године до августа 2017. године, исплати износе са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да закључи анекс уговора о раду којим се тужиоцу признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те уколико тужена не закључи анекс уговора о раду са тужиоцем, да се ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужиоцу почев од дана подношења тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листовима. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2874/2019 од 17.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 977/17 од 02.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11,87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу цитиране законске одредбе.

Предмет тражене правне заштите у овој правној ствари је исплата неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016 и 2017. годину и накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2014. до јула 2017. године, које накнаде су тужиоцу исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужилаца, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу ради накнаде штете поднео суду дана 14.12.2017. године а вредност предмета спора је 478.326,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић